

MISJONS-RØSTEN

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

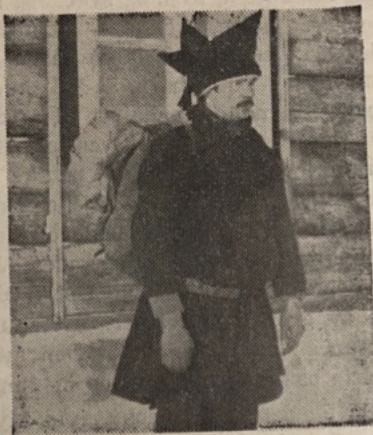
nummer 3.

10. februar 1946.

18. årgang.

En vinternatt på Østhavet.

Av Einar J. Christiansen.

Utenfor lokalet i Kistrand.

Det var i slutten av februar 1944. Etter å ha tilbrakt etpar uker med moter i Berlevåg og hatt en velsignet tid blant våre venner i Frimisjonen her, skulde jeg reise hjem til Kjøllefjord. På denne turen hadde jeg vært flere, min kone var hjemme og gjorde istand for en evangelisttur vi sammen skulde ta til Sørvær på Sørøya. Det var kaldt, og det hadde vært ganske stormfullt noen dager i Berlevåg. Av og til når en var ute, hadde en nok med å holde seg på bena, og måtte sette alle krefter til for å komme seg frem imot stormen. Men de siste timene før jeg skulde reise, hadde vinden løyet av og sneen begynt å falle, — dunlett og myk. Og da Hurtigrute-erstatningen la inn til kaien kl. 10 om ettermiddagen lå Berlevåg som ommykket til fest, — som en Dronning bleddt i det hviteste hvitt. «Erstatningen» var en ny pen skøyte som gikk en av sine første turer. Lugaren forut var forholdsvis rummelig, og hadde otte køyer. Det var rent hyggelig å komme ombord. Godt og varmt, og — plass nok. Det var som oftest slik at skøytene var overfylte, og alt annet enn god plass ombord. En kar satt og greide litt med varmen i ovnen da jeg kom. Etpar mann satt ved bordet og stelte med pipene, og noen lå i køyene sine. Det var syv mann, — og en ledig køy, som jeg da «okuperte». Vi var bare menn ombord denne turen, og det hender ikke ofte. Disse syv lugarkameratene mine var menn i sine beste år, — fra tjuotte- og tjueto til vell femti, pene og greie karer. De hadde en samtalegang om tobakk. Etpar av dem små-

røkte, andre hadde pipen sloknet for. Det hørtes ut til at de var nesten enige om at det igrunn var noe fanteri og en uvane at venne seg til å bruke tobakk... men — allikevel...! Så sier en borte i en av de forreste køyene: «Jeg undres om det står noe i Bibelen om tobakk, ... det er så mange som slutter me'n når de blir troende?» ... «Ja, jeg undres.» — «Nei,» sier en, — «døm hadde visst ikke røyk i jødeland, dengang Bibelen ble til. På skolen lærte vi at da Kolumbus kom til Amerika hadde Indianerne funnet på å røyke det giftgrasset som vokste derover.» — Jo, det var nok riktig det, ... nei, Bibelen sa kanskje ikke noe om tobakk; Men mye rart sto det da i den boka, det var sikkert. ... Og så gled samtalen over på Bibelen. Jeg skal si til disse menns ros, at de talte pent og med respekt om Bibelen; men jeg forsto snart at ingen av dem var

meget kjent med denne bokens innhold, — og at heller ingen av dem var troende. Noe ble sagt om «hva Bibelen sa om krigen,» og om «det som skal hende i de siste tider» og forskjellig annet. Jeg hadde fått frakken av, lagt teppet mitt tilrette i køyen, og tatt bekkstøvlene av «fotan», og kommet til et punkt hvor jeg hadde høve til å legge et ord inn, — uten at det virket ubeskedent. Og vi fikk en sjelden og interessant ettermiddag og kveld. Det lyktes meg snart å få ledet samtalen fra å spekulere i de svære og forferdelige ting i den store trengsel, og «dommedags»-tanker, til å tale om Jesus og frelsen, og det nye livet som fåes ved troen på *Guds Sønn*. Det ble spørsmål — og svar, og lesen i Bibelen — som jeg jo snart fikk fram, — helt til vi ved syvtiden skulde ha oss litt å spise. «Jeg har *mat* å ete som I ikke vet om» sa Jesus engang. Det var så deilig å få dele Guds gode ord med disse menn, for de var alle så interessererte. Så ble det kokt kaffe og «vei-maten» kom frem. Jeg fikk kokt min hirsegrot, til forundring og fornøyelse for mine lugarkamerater, som alle vilde smake. Groten var god, og bestod av tørrede grønnsaker, hirsegryn, vann og salt. Etter maten gikk vi på dekk. Vi hadde hørt lyden fra motoren dø bort, og måtte jo opp for å finne ut hvor skipperen hadde bestemt nattleie for skøyten. Det var på havnen i Risfjord vi lå, og hadde altså ikke gått langt. Det hadde jo vært snetykke, og fare for miner, så vi hadde gått med sakte fart. I krigstiden gikk båtene ofte bare om dagen. Vi fikk en stille natt, og det var klarnet opp, stjernene tindret, og frosten tiltok. Det ble ikke tidlig vi la oss til å sove, for det ble nok flere i lugaren, da noen av skipsmannskapet kom; og om ikke lenge var samtalen atter i gang, om *det samme emne*. Si hvad man vil, — det er *mange* mennesker som innerst inne lengter

Jaget på Finnmarksfjellene.

Av Astrid Schie.

«Skjer der vel en ulykke i en stad, uten at Herren har gjort den.» (Amos 3, 6).

Disse ord ble så levende for meg, når jeg tenkte på å skrive litt i Nord-Norgesnummeret som du ønsket. Det vi opplevde under evakueringen står jo alltid i friskt minne — et trist minne fra det kjære Finn-

etter — Gud. Ofte er de mennesker som vi minst tenker, — åpne og interesserte for *Guds vitnesbyrd om sin Sønn*. Så, mens båten vugget lett, der den lå i den lune havnen, og bølgenes slag imot skibssiden var nesten kjærtegnende. . . . så var det Bibeltime i lugaren forut til ganske sent. Da vi tilsist sa hverandre god natt, og jeg takket Gud for dagen, la vi oss som barn i Hans varetekt som aldri sover. Da motoren igjen begynte sine monotone slag var det mørkt enda, men klart og fint vær. Da stjernene begynte å blekne for dagen som lysnet, måtte jeg begynne å gjøre meg ferdig til å gå iland. Vi nærmet oss Kjøllefjord. Da jeg hadde fått støvlene på, var også alle mine nye venner våkne, — De sa at de hadde hatt en fin kveld, kvelden før. Jeg sa dem noen ord til avskjed, takket så hver enkelt for hyggelig samvær, og ønsket dem god tur videre. En av dem, en Østfinnmarking grep hånden min, og sa beveget: «De må være så snild å huske meg i Deres bønner. . . .» Det var ikke meget jeg fikk sagt, men jeg visste ham til Jesus og lovet å be for ham. Så gikk jeg opp lederen til dekket. Idet jeg krøket meg ut den lave døren, var det noen som nedefra nappet i frakken min. Det var en sjomann fra Bergen, som sa idet tårene begynte å rinne: «De — jeg er en synder, og lever et syndig liv, . . . tror De at Jesus vil frelse meg?»

— *Om Jesus vil?* Pris skje Gud jeg var gla ved å få si ham at *Jesus vil*, og at *Han er mektig til fullkommen å frelse alle som kommer til Gud ved ham*.

Båten la til kaien, og bare få ord ble sagt, men vi tror at det ble et møte der. En synder møtte sin Frelser.

Einar J. Christiansen.

mark. Som en ond drøm er det hele, og dog vet vi det er en virkelighet, at sted etter sted ble lagt i grus og et eneste flammehav. Himlen var farvet rød flere kilometer innover fjellet, og det lød det ene drønn etter det annet, eksplosjoner fra stedene rundt om. Folket flyktet til fjells og mange ble truet ombord i de tyske prammer, skilt fra sine kjære og pårørende. Det var jammer, gråt og fortvilelse.

Heller ikke på fjellet fikk man være i fred. Hytter og telt ble skutt i brann. Mange var under åpen himmel om natten, barn og syke. Jeg ser for meg dalen, teltene — ildstedet, den syke søster som lå på båren, en mor med sitt lille barn. Så lød skudd, enda et skudd og enda ett til og der sto hyttene et stykke ovenfor oss i brann, og folket var i vill panikk — fortvilelse, på Finnmarksfjellet i november uten tak over hode og med lite klær og natten forhånden. Jo, se der, nu var det vår tur. Det krydde av grønne uniformer. Alt skulle brennes, mat, klær telt. Den syke måtte bæres ut av teltet og mor med sitt lille barn, og mens Arvid Myreng forsøkte og overtale den tyske sjef om vi kunne få bli på fjellet og beholde det vi hadde, så bar vi sammen sengklær og noe av de lille vi hadde fått med oss, og så satte vi søstrene oss oppå denne klæshaugen, og sykebåren stod ved siden av oss. Soldatene brente og ødela alt rundt om oss, skaut gjeiter og hester. Kulene suster i luften. Men mens vi satt der, så stemte vi i: «Vår Gud han er så fast en borg.» Det var som det stillnet av og straks etter ønsket de oss god fornøyelse og ruslet ned av fjellet.

Så måtte brødrene til å bygge en jordgamme, den var jo primitiv og overfylt ble den av folk da så mange var uten husly. Men alt gikk bra. Vi var friske og vi fikk erfare Guds underbare trofasthet og omsorg. Men jeg glemmer ikke den dag der oppe på fjellet. Jeg stod utenfor gammen og så nedover til Kjøllefjord hvor røyken av ruinene steg opp mot himlen. Da våknet jeg opp for hvad som var hent: Finnmark var en avsvidd

ødemark. Bedehusene, gamle hjem, barnehjem og de mange lune hjem, hytter og gammer var en eneste ruin. — en askehaug. Mange, mange års virke under hårde reiser, nattevåk, bønn og kamp var ødelakt. Folket, Guds folk, våre kjære nådessøskener fra de mange plasser utover det vidstrakte Finnmark var spret for alle vinde.

Var virketiden for Finnmark slutt? Var den slutt for alltid?

A hvor jeg følte meg sønderknust, hele mitt indre var som et opprørt hav. Hva mener du Gud med dette? Svaret kom fra Amos 3, 6. Og det ble stadfestet pånytt, hva Herren talte til oss, da vi lørdagen den 4. novbr. før oppbruddet, var samlet til bønn, det siste av de mange bønnemøter i Myrengs hjem, hvor Herren ga oss de ord fra Luk. 24, 38—39. Og han sa til dem: «Hvorfor er i forferdet og hvorfor oppstiger der tvilende tanker i eders hjerter. Se mine hender og mine føtter, at det er meg selv?» Ett var jeg forvisset om. Det var Herren som hadde talt sitt mektige språk i Finnmark.

Måtte Finnmarks befolkning våkne opp for alvor og ikke synde mere. «Tiden heretter er ganske sikkert kort — snart vil døren for evig være lukket og Guds langmodighet og nåde er opphørt.

En kjær hilsen til alle mine kjære venner som sorterer under Finnmark fra eders i nåden bevate søster

Astrid Schie.

Fra V. Jakobselv.

I skal øse vann med glede av frelsens kilder. (Esaias 12, 3).

Denne hilsen vil vi sende til dette år som vi går imøte. Hjertelig takk for året som gikk. Ved Guds nåde så lever vi vell framdeles og er med og spreder evangeliets lys til den døende verden som synker i synd og elendighet.

Året 1945 brakte med seg mange vanskeligheter for virksomheten, både med kommunikasjoner og med hus. Håper det ordner seg snart til det bedre. Det har nå vært meget avisskriving i dette år om de dårlige forhold. Klager hjelper ikke til å bygge opp, det må bli tatt ftt på arbeidet.

Hjertelig hilsener fra eders medforløste søsken

Martha og Andreas Mathisen.

Gjenoppbyggingen av Finnmark.

Av Sigurd Breimoen.

mer i den indre åndelige oppbygning som har langt større verdi, både for Herren og for folket.

Det er her vi kjenner at våre hjerter røres, så vi ikke må glemme at Guds rike er først, og da har vi også løfter for det annet, både for oss selv og for folket i sin helhet.

Venner, la oss ved dette nyttårskifte se tilbake på den godhet som Herren har vist vår sørlige landsdel. Vi er spart for ødeleggelse, har hjem og eiendele i behold, ja kanskje i noen tilfeller er det bedre økonomiske forhold nu enn det var før krigen. Kunde vi ikke ofre Herren et takkoffer og dele litt med dem som virkelig har lidd noe i den tid?

«Hva I gjør mot en av mine minste, gjør i mot meg,» sier Jesus.

Vi er gått inn for den åndelige oppbygging av Finnmark, og som vi før har nevnt, ikke bare det som var, men utvide og oppta arbeide på nye felter. Og vi vet at det skal lykkes for Herren er med.

Vi må nok regne med at også i Finnmark er den åndsmakt som ikke har bruk for Kristus, sterkere nå enn før, og vil tilta fremdeles.

Men vi har Overvinneren, Seiershelten, ja kjærlighetens makt med på vår side, og det er den som skal seire enn i vår onde tid.

Blant det som Finnmark trenger idag, så har Gud lagt på våre hjerter å få opp forsamlingshus og misjonshytter på de forskjellige steder. Hus som kan stå åpne og til bruk for alle som forkynner Guds ord. Ikke privat eiendom og ikke personlige eller egen interesse må få sette sine stengsler og grenser, men så fritt som mulig, og dermed mest nyttig for Herren, etter det lys han til idag har gitt oss.

Nu er innsamling med dette for øye igangsatt, og vi merker en prisverdig velvilje og interesse både i forsamlingene og blant venner ellers. Vi gir til Herren, — gjør oss venner ved den urettferdige mammon, for at når den svikter, vi da kan få den igjen i form av evige verdier. Herren velsigne oss alle dertil.

Så takk, venner for forbønn og hjelp i dette år, ja for alle år vi har

vært der nord.

La oss minnes hverandre også i tiden som ligger foran oss.

Gud være takk for sin nåde!

Hilsen

Maria og Sigurd Breimoen.

Reis det brente Finnmark.

I tillegg til forutgående opprop, kan vi nå meddele følgende:

Vi har nå oppnådd en for saken gledelig ordning.

Br. Albert Robinson har stillet seg villig til å foreta en innsamlingsreise, og kommer i den anledning til å besøke størstedelen av «De frie venner» i Sør-Norge.

Br. Robinsons reise begynner lørdag 2. februar i Volden, Asker. Br. Sigurd Breimoen vil i samme anledning, besøke stedene mellom Kristiansand og Egerøy. Br. Arvid Myreng vil besøke Østfold og en del andre forsamlinger.

Det henstilles til de forskjellige menigheter å arrangere med tydelig og god kunngjøring et spesielt Finnmarksmøte på den dag som passer for brødrenes reiserute, da hver dag er opptatt.

Behovet skal vi ikke beskrive nå. Vi må likevel igjen fortelle at innsamlingen gjelder: Gamlehjemmet samt de 4 brente bedehus og 3 nye misjonshytter, som er nevnt i tidligere opprop.

Alle stedene som blir besøkt av brødrene vil få beskjed i god tid, så møtearrangementene kan komme i stand.

Som oppropet viser, har forsamlingen i Knofsgt. 6, Drammen stillet seg villig til å motta det som innsamlingen vil bringe. Beløpene blir av Br. Hans Kalmo kvittert for i bladene.

Til å forvalte de midler som kommer inn er det oppnevnt en sakkynndig komite bestående av: Distriktsarkitekt Åge Pettersen, Honningsvåg, byggningsnekker Nils Stien, Breivikbotn, kasserer Hans Kalmo, Drammen og evangelistene Sigurd Breimoen og Arvid Myreng.

Kasserer Hans Kalmos adresse er: Solbakken 28, Drammen.

Drammen den 17. januar 1946.

Johs. Hedin, Oslo.

Ditlef Kristoffersen, Drammen.
Sigurd Breimoen, Sirnes.

Arvid Myreng, Drammen.
Oskar Gamst.

leghjem,
ne hjem,
ste ruin,
nge års
attevåk,
Folket,
ssosken
det vid-
for alle

k slutt?

knust,
pprørt
dette?
det ble
n talte
novbr.
bønn,
øter i

ga oss
g han
ferdet
ilende
e hen-
meg
l. Det
mek-

våkne
nere.
kkert
være
g nå-

kjæ-
inn-
ster
e.

rel-

tte
kk
så
og
en-
en-

ge
å-
ed
til
et
ge
å
-

-

Et år er allerede gått hen siden vår landsdel der nord ble lagt i ruiner, og folket ble jaget som dyr fra sine kjære hjem og bosteder. Det var usigelig trist da jeg isommer gjennomreiste disse kjente steder og fikk se hvor fullstendig ødeleggelsen var utført. Der hvor før var liv og trafikk, var nu død og stillhet, brann- tomter og rester etter sprengningene gren imot en overalt. Bruer og veier var ødelagt, ja selv ikke telefonstolpene over de øde fjellvidder var spart.

Et folketomt ruinert og forlatt land, — men ikke glemt. —

Skaperens øye har ikke glemt det. Den lange vinternatt med sine mektige stormer, — eller også opplyst av millioner stjerner og blafrende nordlys. Den korte men skjønn sommer, med netter så lyse som dager. Den mektige natur, har ikke rømt fra alle ødeleggelsene.

Heller ikke folket har glemt landet, nei så mange et hjerte lengter tilbake dit som engang var et hjem, lengter tilbake til det land og den natur som de er så ett med.

Nå reiser de tilbake med ett mål og ett ønske, å gjenreise hjemmene og istandsette det ødelagte; for å fortsette kampen for tilværelsen, der hvor deres «hjerter er fest, med de fineste — fineste bånd.»

Hele vårt folk er interessert i det som skjer der nord i disse dager, og vi merker en samlet innsats av hele vårt land for å bringe den hjelp som må til.

Det som dog særlig gleder oss er at Herren er med i arbeidet for Finnmarken, både i den ytre gjenreisning som er nødvendig, men ennå

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokonto nr. 360 24.

Abonnementspris er: I løssalg 30 øre, kr. 2.50 for halvåret og kr. 5.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 7.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Finnmark skal bygges opp igjen.

«Finnmark er evakuert, Vår nordligste landsdel ligger øde og forlatt i polarnattens mørke vinternatt. Nordlyset flammer og blinker over ødelagte heimer og befolkningen er spredt her sydpå,» skrev vi i desembernummeret 1944.

Nu kjenner alle til endel av de opprivende hendelser og landet er fritt igjen. De tyske volds menn har måttet ut av landet og det er atter anledning for norske folk å bygge og bo i hele vårt land — også Finnmark. Det er vi selvfølgelig takknemlige for og gir Gud æren og takken for.

Men Finnmark ligger øde. Hus, innbo, husdyr og alt er brent og ødelagt. Noen få av befolkningen har våget seg ditt og frister oppholdet i provisoriske bosteder og med krumrygg går de på med oppbyggingen. Til våren vil nok en strøm av de evakuerte dra nordover og slutte seg til de som allerede er dratt, og delta i oppbyggingen av de ruinerte heimene.

Med strømmen av bygningsmenn følger også de åndelige bygningsmenn, Herrens vitner.

Lokalene er brent, deres hjem likeså, men de går iveri med frimodighet og tro på seier.

De frie venner hadde et godt arbeide før ødeleggelsen kom. Bedehuser ble bygd på flere steder. I Børselv hadde de et prektig gamlehjem.

Ny arbeider.

Ambjørg Hogstad.

«Jeg må gå. Guds kjærlighet tvinger meg å bringe bud ut til dem som går i mørke uten håp og uten Gud.»

Når jeg i dag ofentliggjør det kall Gud har gitt meg til å reise ut med evangeliet, er det godt å vite at det er Kristi kjærlighet som tvinger. Og når Kristi kjærlighet tvinger blir det ikke bare en lyst eller en interesse, men det blir en jagende makt i ens sinn. En makt og et hav av gjærende krefter som ikke finner ro, før en blir lydlig til å gå Guds vei.

Jeg ble frelst da jeg var 15½ år gammel og ganske snart fikk jeg et bevisst kall fra Gud til å gå ut med frelsens budskap. Dette kall stred totalt mot min lyst og min menneskelige innstilling, så jeg forsøkte å holde det hele på avstand, og satte meg langt andre mål i livet. Mitt kristenliv ble også deretter, og jeg torde aldri slippe Guds hellige Ande virke til i mitt liv. Resultatet av dette ble at jeg i mange år levet et ulykkelig dobbelt liv. Men Gud ga ikke

Alt er ødelagt, men skal bygges opp. Meget av det var visstnok dårlig assurert og det vil koste mye ekstra å få det som det var og meningen er at det skal bli større og bedre huser som reiser seg på branntomtene. Skal det kunne arbeides i evangeliets tjeneste må man ha noe å bo i og samle folket om Guds ord i. Her trenges hjelp og her kan alle være med. Send deres gave — stor eller liten — til:

Hans Kalmø, Solbakken 28, Drammen.

opp med å virke i mitt liv og dagen kom da jeg tok et avgjort standpunkt for Gud og begynte å be at han måtte åpenbare seg på nytt i mitt liv.

Høsten 1941 hadde jeg en underbar opplevelse med Gud og etter mange kamper fikk jeg nåde av Gud til å gi ham mitt hjerte udelt. Det ble etter dette klart for meg at jeg også måtte si ja til det kall Gud hadde gitt meg, og som enda brant i mitt hjerte. Det menneskelige i meg protesterer, men jeg kan ikke si nei til det kall Gud har gitt meg og enda fortsette og leve som en kristen. Jesus har jo selv sagt: «Jeg er med eder alle dage inntil verdens ende,» og da kan vi trygt gå ut på løftene, for vi vet at de vil holde.

Gud har på sin egen underbare måte lagt alle ting til rette for meg og på underlige vis stadfestet mitt kall, så det er med stor frimodighet jeg drar ut i kampen for sjeles frelse. En kamp som jeg vet vil kreve hele min innsats både legemlig, og sjælelig og åndelig, men hvis lønn er sjeles frelse og evig liv hos Gud.

Eders for sjeles frelse

Ambjørg Hogstad.

Søster Ambjørg Hogstad, Lierstranden, har nå offentliggjort sitt kall fra Herren for å reise og virke for evangeliets utbredelse.

Søster Hogstad har vært tilsluttet menigheten i Knofsgt. 6 i en årrekke og har hatt sin plass i musikk.

Vi har lært henne å kjenne som en særdeles gudfryktig ung kvinne som vi trygt tør gi vår varmeste anbefaling.

Drammen den 2. januar 1946.
For menigheten i Knofsgt. 6
D. Christoffersen, K. J. Andersen,
eldste.

Et lite minneord.

Det var så sårt å lese at misjonær Berger N. Johnsen er vandret bort. Men det var salig for ham som var så syk at han fikk hvile, at Gud forløste ham fra trengselen.

Å, for et tro Herrens vitne han har vært! Hans lønn skal bli stor.

Det har vært så skjönt å følge med dem derute blant indianerne og se de seirene de har vunnet.

Hjertelig hilsen

G. E., Bergen.

Ny arbeider til Finnmark.

Mitt kall.

(Esaias 45, 2—3.)

Etter anmodning vil jeg gjerne telle litt om mitt kall til denne tjenestegjering i Guds menighet, nemlig i evangelistgjerningen som Gud i sin nåde har kalt meg til. Jeg, den yngste av de ringe ble denne gitt.

Ble frelst 29. september 1943, etter å ha gått i et mørke i nesten 4 år. Jeg var fortvilet, mildest talt, og så ingen utvei, men pris skje Gud det ikke en ende og nu har jeg fått en fred som er uten ende. Takk og lov! Ble også døpt i Ånden i frelsesøyeblikket, og talte profetiske ord og fremmede tungemål og lovpriste Gud i lang tid — og ennå er det ei slutt. Pris skje Gud! Ble også døpt i vann vinteren 1944 og tillagt den frie menighet i «Misjonshuset» i Sarpsborg,

men jeg kjenner meg ett med alt Guds folk, så sant de er det i sannhet.

Helt fra den første tid har jeg kjent og visst at Gud har en spesiell gjerning for meg, og når jeg nu offentliggjør kallet er det fordi jeg tror tiden snart er inne, idet Gud har stadfestet det på mange måter og mange ganger, og inntil idag ledet alt på underbar måte. Min tanke er å reise til Finnmark så snart forholdene blir slik og det legger seg til rette.

Jeg vet at dette er et troesskritt og det bør det også være; men når Gud har kalt vil han også gi de evner som trengs. Inntil idag har jeg mange ganger stått undrende over Guds ledelse og evne til å utføre sitt ord, bare vi slipper Ham til.

«Se markene ligger alt hvite til høsten. . . . be derfor høstens herre at han driver arbeidere ut.»

Gamlehjemmet i Børselv.

Hjemmet ble bygget sommeren 1930 og de første gamle kom første november samme år. Gamle Inger sa så ofte: Gud velsigne deg, at vi fikk komme hit. Siden kom flere så vi hadde opptil 17 samtidig. Ialt hadde vi hatt 92 gamle og syke.

Vi hadde også anledning til å samles med folket om Guds ord samt søndagsskole for barna.

Men så kom krigen med alt hva den brakte.

Etter at vi på forskjellige måter var sendt avsted, ble hjemmet brent

25. november 1944, så nu står bare ødelagte murer igjen.

Håpet står nu som før til vår himmelske fader, at han vil legge alt til rette og gi hva vi behøver for å reise hjemmet påny, og tanken er å bygge det større så flere kan få plass, da behovet for hjemmet nu er meget større enn før.

Tegningene er nu på det nærmeste ferdige og håper vi å begynne arbeidet til våren.

Venner husk oss i eders bønner.

Eders

Dorothea Klem.

Ja, Gud gi at vi alle måtte bøye oss for Guds vilje, enten vi er borte eller hjemme, og virke som for Guds åsyn i Kristus, og gjerne slippe hverandre til da vi har evigheten for øye. Gud skje lov og ære!

Jeg vil til slutt bemerke, for at ingen misforståelse skal bli siden, at Finnmark ikke er mitt blivende sted i tjenesten. Gud! Skje din vilje!

Eders i Kristus medforløste

Gunnar Handelsby.

Hilsen til misjonsvennene.

Nåde og fred!

«Hans navn skal bli til evig tid; så lenge solen skinner, skal hans navn skyte friske skudd, og de skal velsigne seg ved ham; alle hedninger skal prise ham salig.» (Salm. 72, 17.)

Det vil sikkert glede misjonsvennene at forholdene er kommet såpass i orden så jeg idag har fått tillatelse til å kunne sende penger ut til misjonen for et beløp som vil være til hjelp i 1945. Gud har latt vårt land, såvelsom Kina, få tilbake sin borgerlige frihet, og frihet til å forkynne evangeliet! Det tåkker vi Gud for som i sin nåde har latt rettferdighetens sol oppgå med lægedom under sine vinger, og i disse vanskelige år som vi har gjennomlevet har Gud gjennom alt vist sin nåde og trofasthet mot dem som tror på hans navn. Således vil vi be høstens herre å drive arbeidere ut til arbeidsfeltet, mens det ennå er dag. Natten kommer da ingen kan arbeide. Vi venter nå også snart å høre fra misjonen i Kina så arbeidet kan komme inn i den naturlige gang, samtidig som vi vil be dere alle om særlig forbønn for misjonen og om fornyet kraft fra Gud, så de anledninger som ligger foran oss kan utryttes, så langt som mulig i den tid som ligger foran.

Er just kommet tilbake for noen dager siden etter en velsignet tur til Vestlandet hvor jeg fikk samles sammen med folket til møter i Bergen, Helldal og Espeland. Det frydet min sjel å se hans folk søke de ting der ovenfra i Kristus Jesus; for det er det som har evighets verdier, og bringer oss glede og velsignelser her i live.

Hermed vår hjerteligste hilsen til eder alle.

Eders

Jens Fjeld.

Spredte felter. ◆

Fra Kristiansand.

I månedsskiftet januar—februar flytter den frie forsamlingen fra «Betania», Nedre Lunds vei 5, hvor vi har hatt vårt herberge i vel 25 år, til I.O.G.T. lokale, hjørnet av Elvegaten og Toldbodgt. Vi omgås med byggeplaner for å få vårt eget lokale men dette er ikke realisert i en fart, men å flytte fra Lundsiden og inn i byen ser vi som et skritt i rett retning. De faste møter blir heretter onsdag og søndag i byen. Møtesalen er i samme størrelse som den vi flytter fra, men meget bedre i utstyr og beliggenhet. Som meddelt i forrige nr. av «Misjons-Røsten» må predikanter som vil besøke oss skrive i god tid til Reidar Jakobsen, Grimsvollen 24.

For fremtiden vil vi så langt det lar seg gjøre, praktisere å ta imot en av gangen da erfaringen har vist oss det er forsamlingen til størst velsignelse og oppbyggelse. Virkefeltet er også så stort, og evangelistene så få, at her ikke er tid å samle seg i flokker enkelte steder når de roper fra alle kanter om hjelp i arbeide. Dette skrives ikke for å hindre noen i å besøke oss, men for å fremme en god orden både i den åndelige og timelige side i arbeidet. For tiden har vi besøk av br. Aimar Karlsen fra Askim og han har et frisk budskap fra Herren som er frydefullt og godt å høre.

Broderligst
Ældstebrorene.

Fra «Arken», Eidsvoll.

Vi har hatt en deilig høytid med velsignede møter. Br. Karl Gran, E. Thoresen og Johs. Karlsen fra Askim har vært her.

Sist lørdag hadde vi gamlefest. Vi hadde inbudt gamle til den festen. De ble bevertet med den aller beste mat, både til kropp og sjel. Det var helt fullt hus og alle var så godt fornøyd. Ja, det var en fryd å se det og samtidig få erfare Guds store velsignelser. Amen! Amen!

Ludv. Furulund.

På reise.

Fred i Lammets blod!

Før jul besøkte jeg menigheten på Saltnes og fikk delta med vennene der i gode møter. Her er en solid menighet som elsker alt Guds råd. Etter innbydelse besøkte jeg også pinsemenigheten ved Råde st. Det var en god venneflokk der og vi hadde velsignede møter. 2ten juledag sto turen til Magnor hvor jeg var i 3 uker og vi hadde en rekke underbare møter sammen i Betel og i hjemmene. Jeg bodde hos de kjære vennene Svans.

Vennene Lundstrøms bad meg komme innom Kongsvinger å ha møter der og det gjorde jeg med glede, og vi fikk erfare også der at Jesus møtte oss med sin velsignelse. Nu står turen til «Arken», Dal st. om Herren vil!

Fredshilsen til alle de hellige.

Sigurd Raael.

Fra Spangereid.

Den årlige ungdomsfest på Svennevik i Spangereid ble holdt 12. januar. Det var fullt hus og en god fest. Br. Wennesland m. flere brødre fra Kr.sand S. deltok. Det var en fryd å høre alle de unges vitnesbyrd. Festen varte til ved ett-tiden.

V. Gran.

«Det er veldig kalt på det dårlige lokalet vårt, men det blir vel mildere.

Søndag 10. januar var br. Ekseth her. Det var mye folk på møte.

Forøvrig står det bra til — bare det at det er for lite liv og begeistring og ikke vekkelse. Vi ber og tror Gud skal frelse alle våre og mange andre,» skrives det fra V. Gran.

Kristiansand.

Det gleder oss å erfare at det nå kommer flere unge krefter til i blant evangelistene. Br. Høyås og unge br. Myreng besøkte forsamlingen i høst og var til glede og oppmuntring for mange og har etterlatt seg et godt vitnesbyrd og er velkommen igjen.

En bror i forsamlingen.

På pilgrimsferden.

Forrige gang fikk jeg ikke plass til «pilgrimsferden». Det var så mye stoff som måtte stå over og så mye «pilgrimsferden» kastet i papirkurven. Det var igrunn trist for nettopp den epistelen syntes jeg var litt av verdi i. Det er mange som ber meg skrive og jeg får da fortsette i år også.

Søndag 13. januar reiste Josef og jeg til Aadalen og hadde møte hos Alf Aadalen. Det var godt og åpent og bra med folk, etter å være på de trakter. Det er langt mellom gårdene og møter og fester holdes det på flere steder i de tider, like etter jul.

Torsdag 24. reiste vi til Jaren stasjon i Brandbu og med buss fra Jaren til Andfossen i Brandbu hvor de frie venner har sine møter på lokalet Trudvang. Det er mange år siden jeg var der sist og det var få som jeg kjente igjen fra før. Br. og str. Johnsen kjente jeg igjen. Hos dem hadde jeg mitt herberge i «gamle dager.» Br. Rolf Ekseth var også med på det første møte. Det var ikke så svært mange folk de første dagene, men åpent for ordet. Besøket økedes dog til hvert møte og onsdag 30. januar var lokalet nesten fullt. Vi hadde også et møte i Røykenvik hvor besøket var godt.

Vi fikk vårt herberge hos fjøsmester Ole Bækkelien som også er den ledende bror. Der hadde vi det godt og vi lærte denne familie å kjenne som stabile kristne. De hadde godt vitnesbyrd av alle, både frelste og ufrelste. To av deres sønner var også frelste og var med i musikken. Den ene, Kristian, selger også «Misjons-Røsten».

— Torsdag 31. tok vi en tur til Vestre Gran og om kvelden var det møte på lokalet Fjordvang. Osvald Orlien, Emanuel Minos, Asebø, Josef og undertegnede deltok. Lokalet var helt fullt. Musikkvennene fra Jevnaker var også møtt fram, så det var som et helt stevne. Emanuel har vært der en tid og blir visstnok noen uker til. Det samles mange mennesker til møtene.

På vei til Lars Falang, hvor det var meningen vi skulde ha vårt herberge, gikk vi innom Lars Hvinden og da måtte vi stanse der. Han gjorde alt for at vi skulde ha det bra. Det er ikke få predikanter som i årnes løp har bodd hos ham og han har

sferden.

Det var så plass over og så ble stedet i papirkur- trist for nettopp jeg var litt av ge som ber meg a fortsette i år

reiste Josef og hadde møte hos r godt og åpent er å være på de t mellom gårde- er holdes det på er, like etter jul.

vi til Jaren sta- ned buss fra Ja- Brandbu hvor de møter på lokalet

nge år siden jeg var få som jeg . Br. og str. igjen. Hos dem

berge i «gamle xseth var også ste. Det var ikke de første dage-

ordet. Besøket møte og onsdag det nesten fullt. øte i Røykenvik it.

erge hos fjøs- en som også er er hadde vi det enne familie å kristne. De had- v alle, både frel- av deres sønner ar med i musik- an, selger også

ok vi en tur til kvelden var det ordvang. Osvald os, Åsebø, Josef ok. Lokalet var anene fra Jevn- ram, så det var- manuel har vært stnok noen uker e mennesker til

alang, hvor det de ha vårt her- Lars Hvinden der. Han gjor- de ha det bra- anter som i Åre- ham og han har

Det mye for Guds sak. Han er snart år nå, men følger ivrig med på stene.

— Fredag 1. februar hadde vi vedsbrytelse og møte hos Erik Ase- ed. Br. Orlien var med og vi hadde god stund sammen om ordet og vedsbrytelsen.

— Lørdag 2. februar var det me- ingen at vi skulle vært på menig- etsmøte i Brandbu, men toget vi reiste med fra Gran hadde sporet av ler hva det var ved Lunner og vi måtte vente på Gran st. og kom ikke til Brandbu før kl. nesten ti og da ble det forsent. Det var forresten ene- te kvelden vi ikke deltok på møte denne turen.

— Søndag 3. februar hadde vi ørst barnemøte kl. 11 hos Bække- kl. 4 barnemøte på Trudvang og kl. 8 evangelisk møte. Det var bra ned søkning på begge møtene.

Det er store arbeidsfelter over Ha- elandsbygdene. Åpent er det for or- det og flere steder lett å samle folk til møter. Det trenges arbeidere der.

Mandag reiste vi hjem. Sender en hjertelig hilsen til alle som leser dette.

G. I.

Sætre i Hurum.

Vi har gode møter. Robinson har vært her et par ganger og bedehuset har vært fullt. Den siste gangen var det mange ufelste.

Otto Hermansen er her nå og så venter vi Robinson på et møte, siden kommer Valborg Gommerud og E. Sørensen.

Fra Senja.

Her på Senja er det nytt med et fritt evangelium og vi møter mot- stand, men Gud er med og det ser ut som han holder på å ta seg ut en liten flokk her.

T.

Berger Johnsens misjon.

Da det er så mange som vil ha opplysninger om Berger N. Johnsens misjonsvirksomhet og det vil ta alt for mye tid å svare hver enkelt, vil jeg forsøke å få gitt ut en liten bro- sjyre om hans misjonsvirksomhet. På grunn av den store travelhet i trykkeriene kan den antagelig ikke bli ferdig før om et par måneder.

Nærmere siden. G. Iversen.

Sigrid Steffensen

tenker å reise til Congo til som- meren og som leserne ser av hennes skrivelse tenker hun å ta en tur om- kring og besøke venneflokkene.

Vi vil gjerne minne om det og be dere ta vel imot henne og støtte hen- ne økonomisk.

Søster Stefensen er en dyktig sø- ster og har et utmerket godt vitnes- byrd som en tro Herrens tjenerinne fra sitt hjemsted.

Det kommer en artikkel i neste nr. fra henne.

Et ord til ettertanke.

Skulle noen av dere opriktige tro- ende bli misfornøyd, gå trett og ten- ke på å forlate menigheten, så tenk på hva dere synes om en mann som vil forlate sin heim fordi kona er syk, og det er så mange vanskelig- heter med barna og meget annet. Er det ikke derfor han må være heime og hjelpe til så det blir bedre. Og menigheten er vår åndelige heim. Det står i vår kjære bibel at Kristus el- sket menigheten og ga seg selv for den. Og da bør vi kunne elske me- nigheten. Og en vil gjerne gjøre noe godt for den en elsker.

Syver Østgård
i Misjonsbladet.

Anbefaling.

Bror Gunnar Handelsby står til- sluttet menigheten i Misjonshuset, Sarpsborg hvor hans foreldre har tilhørt helt fra den første tid. Han har godt vitnesbyrd både i forsam- lingen og utenom og vi kan gi ham vår anbefaling som en helstøpt kri- sten ungdom.

Han har trofast deltatt i forsam- lingens møter med sine vitnesbyrd og har vært til velsignelse med sine budskap i tunger og tyding.

Når han nå føler seg kalt til å gå inn i evangelistgjerningen vil vi gi ham vår beste anbefaling og be ven- nene ta godt i mot ham.

Sarpsborg 21. jan. 1946.

For menigheten i Misjonshuset,
Sarpsborg.

Anders Holm. G. Iversen.

Det nye livets frukter.

For noen år siden under et av mine møter i Yorkshire var der en mann som bekjente at han var omvendt til Gud. Han hadde tidligere vært en spiller og en dranker, men nu sluttet han seg til en metodistmenighet. En av hans tidligere kamerater fikk hø- re om det og gikk til ham og sa:

— Jack, jeg hører at du er blitt omvendt.

— Ja, det er jeg.

— Og du har sluttet deg til kirken?

— Ja, jeg har sluttet meg til kir- ken.

— Du husker vel de tyve kroner du lånte av meg for en del år siden. Du betaler vel dem tilbake igjen nu?

— A, Gud har tilgitt meg mine gamle synder, og det var en av dem.

Det tok ikke lenge før jeg oppsø- kte Jack og sa: «Jack, De må betale de tyve kronene selv om De skal selge frakken Deres for å få pengene.»

Kom så til slutt i hu at han som kalte deg til det vakre, kristelige liv. Han vil holde sine armer rundt deg. Han vil gi deg kraft og styrke, så du kan bli til velsignelse for dem som er omkring deg.

Gipsy Smith.

China

er verdens største misjonsmark. I China bor det 470 millioner menne- sker som er bortimot $\frac{1}{4}$ av jordens befolkning. Protestantiske misjoner fra mange land har gjort en impone- rende innsats for å kristne dette vel- dige land. Hvor langt er de nådd? Det er 5747 misjonærer. Det blir 12 —13 misjonærer for hver million. Ikke fullt en prosent av Kinas be- folkning er kristne.

Mye stoff

står over til neste nr. Dette er, som før nevnt et spesielt Finnmarksnum- mer.

Misjonsstoff.

Neste nr. bringer vi mye stof fra ytre misjon. Det vil bli brever fra Gjosund, Hedvik Johnsen og fra fle- re nye arbeidere. En artikkel fra str. Sigurd Stefensen må også stå over til neste nr. Det blir illustrert. Ta en del til løssalg. Prisen er 30 øre.

Finnmark kaller.

Av Kristian Skipperud.

Ja, hva skal vi si, vi blir helt stumme ved tanken på at Finnmark ligger øde, og at alt arbeide som nu syntes å blomstre frem ble så plutselig stoppet. Men vår himmelske far vet jo alt, så han vender jo alt til det gode.

Det så likesom så lyst ut nå. Små venneflokker blomstret frem og det ene bedehus etter det andre var tenkt bygd, og noen var jo allerede oppført. I 1921 da vi kom til Honningsvåg var det ingen frie venner der, unntatt en søster som var gått helt inn for saken. Hun ble først døpt etter vi kom dit. Siden kom flere til og det ble en trofast venneflokk som også forstod misjonens sak både innad og utad. Vi forlot Honningsvåg og flyttet inn i Porsanger 1927 og der kjøpte vi et hus hvor vi hadde såpas rom at vi også kunne avse et rom til møter. Senere fikk vi bygd et prektig lite lokale med storsal og lilesal og et profetrom over lilesalen. Vi hadde også tenkt å bygd en evangeliehytte på en av utpostene. Vi hadde allerede fått løfte på tomt. Vi hadde bestemt tre møter som vi ikke fikk holt da dette forferdelige drama rammet hele Finnmark. Både vårt hus og innbo og bedehuset gikk opp i flammer; det var en hård påkjenning som kun den forstår som har opplevd det. Vi var en 17—18

døgn på turen sydover, hvor vi også fikk se hjem etter hjem og også et større sted gå opp i flammer. Det var et drama som vi aldri i vårt liv skal glemme. Vi kan ikke her gå i detaljer, men lovet være Gud, han var med.

Så blir da spørsmålet: «Skal vi gi opp og la alt ligge øde?» A, nei vi vil atter avsted, om Gud gir leveår og krefter. Vi vil bygge «Jerusalems mure» opp igjen og være med og sende evangeliets lys over Finnmark. Nu kaller Herren på oss alle til å gjøre felles sak for å gjenreise Finnmark. Vi tror at dette arbeide skal kronas med held når vi samlet går inn for saken. Det blir nok mange tunge løft framover, men Gud vil styrke oss som han styrket Nehemias, og da vet vi at selv om vi er få og spredt på muren, og arbeidet stort og vanskelig så skal det lykkes. Og vi vil be Gud at han åpner folkets hjerter så de kan omvende seg og tro.

Samtidig vil vi få takke våre venner som har trofast støttet oss og hjulpet oss nu i denne tid. Herren vil lønne alle igjen som er med i det store vingårdsarbeide.

Hjertelig hilsen

Milla og Kristian Skipperud,
adr. Bøhren, Spydeberg st.

De frie venner i Finnmark.

Av Oskar Gamst.

Det skrives mye om Finnmark og Nord-Troms i disse dager. Som en der er født og oppvokset i Finnmark, og har virket der nord med evangeliet en årrekke, vil også jeg uttale meg i nevnte sak.

De frie venner har i flere år virket i Finnmark. Den første tid var det særlig vanskelige forhold for pioner-vitnerne. Ingen venner, vanskelige reiseforhold, ukjente og miskjente, dertil ofte bare med noen få kroner eller bare noen ører i lommen. De var jo reist ut i tro til Gud, og det behager stundom Herren å prøve troen, for dermed å vise sin herlighet og trofasthet.

Brennende i sin ånd og villige til å lide for Herren, reiste dog vitnene ut til øyer og inn i Finnmarkens fjorder.

Herren var med og stadfestet sitt ord, noen lot seg frelse på de forskjellige steder og Herrens sak gikk fram.

Det ble så reist eller kjøpt flere prektige lokaler, hvorav et i Breivikbotn (lokale og leilighet), et i Kistrand (lokale og predikantrom), et i Skarsvåg, som ble Europas nordligste bedehus. Så et nytt gamlehjem i Børselv, hvor særlig syke samer fikk hvile, når ingen andre lenger ville ha brydderi med dem. Videre et

lite lokale med god tomt innkjøpt i Kjøllefjord, og to prektige lokaler, hvorav det ene med leilighet, i Tromsø fylke (Rossfjord og Balsfjord).

På flere steder var det likeledes vokset fram gode venneflokker.

Nå ligger alt i Finnmark i ruiner og alle de kjære venner spredt til alle kanter. Smerten ved å se lokalene gå opp i flammer, samt vite alle de kjære venner spredte, og nesten en hel menneskealders arbeid med ett tilintetgjort, kan vanskelig beskrives.

Vi vil dog ikke gi tapt.

Herren kaller og gamle og nye vitner har atter stillet seg til tjeneste, og sier, lik profeten Esaias: Her er jeg, send meg og bruk meg som du vil.

Bedehuser, gamlehjem og mindre misjonshytter er besluttet reist.

Det må handles fort. Natten kommer, da ingen mer kan arbeide.

Vil så du kjære leser være med å hjelpe. Du fikk jo beholde ditt hjem og dine eiendeler. Finnmarksfolket har mistet alt, også sine åndelige hjem.

Hørte nylig om en familie som hadde gitt et beløp til Finnmark, som et takkoffer til Gud for at de selv fikk beholde sitt. Vil ikke også du gi Herren et takkoffer? Om du kunne se de mange som gikk fra sine hjem, og sine forsamlingshus gråtende eller vridende sine hender i smerte ville du mer enn før takke Herren for hans store nåde mot deg.

Såvidt vites var fire av lokalene assurert, det femte er jeg derimot ikke helt sikker på. Assuransen blir under de nåværende forhold altfor lave, så vi vil på langt nær rekke vårt mål å få reist opp alt som før.

TIL FINNMARK

Innkomet til gjenreisning av bedehus i Finnmark i januar 1946:

Kristi menighet, Halden	kr. 721.00
Menigheten i Eben-Ezer, Askim	• 345.00
Ledolsgt. 3, Stavanger	• 410.00
Den nye Sang ved A. Ottesen	• 500.00
Gitt	• 3000.00
Misjonshuset, Sarpsborg	• 400.00
Egerøy ved P. S.	• 237.87
Sirnes	• 185.00
Ved S. B.	• 500.00

Tilsammen kr. 6298.87

Hans Kahno.

Solbakken 28, Drammen.